

Sygn. akt I C 1722/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Zalewska

Protokolant: Justyna Ciechomska

po rozpoznaniu w dniu 03 marca 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) SA

przeciwko I. M.

o zapłatę

orzeka

- 1. zasądza od pozwanego Banku (...) SA na rzecz powoda I. M. kwotę 7.224,00 zł (siedem tysięcy dwieście dwadzieścia cztery złote) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,**
- 2. w pozostałym zakresie powództwo oddala,**
- 3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.403 złotych z tytułu zwrotu kosztów procesu.**

Sygn. akt I C 1722/13

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika – pozwem złożonym w dniu 22.04.2013 r. w postępowaniu nakazowym wniósł aby pozwany I. M. zapłacił kwotę 16646,00 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 23 % rocznie od dnia 05.02.2013 r. do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. Ponadto to powód wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, jeżeli wystąpią przesłanki uniemożliwiające wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż zawarł z pozwanym w dniu 27.07.2000 r. Umowę o Kartę Kredytową C., na podstawie której pozwany zobowiązał się do spłacania zadłużeń zaciągniętych kartą kredytową, zgodnie z warunkami Umowy o Kartę Kredytową C. oraz regulaminem Kart Kredytowych C.. Pozwany nie spłacał terminowo zadłużeń co skutkowało wypowiedzeniem przez powoda umowy z pozwanym i wezwaniem go do spłacenia w określonym terminie zadłużenia, czego pozwany nie dokonał. (k. 1)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 16.05.2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny nakazał pozwanemu I. M. aby zapłacił powodowi Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 16,646,00 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 23,00 % w skali roku liczonymi od dnia 05.02.2013 r.

do dnia zapłaty oraz kwotę 2.62525 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w terminie dwóch tygodni od doręczenia tego nakazu albo wniesli w tym terminie sprzeciw. (k. 24)

W dniu 07.06.2013 r. pozwany I. M. złożył sprzeciw od ww. nakazy zapłaty, w którym podniósł, że bank naliczył mu nienależne opłaty sądowe. (k.30)

W piśmie procesowym złożonym w dniu 09.08.2013 r. powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. Ponad to wskazał, że kwota zadłużenia została powiększona o odsetki umowne oraz opłaty za czynności windykacyjne. Stąd wysokość roszczenia. (k. 49-50)

W piśmie złożonym w dniu 02.01.2014 r. pozwany uznał częściowo roszczenie do wysokości 7.224,00 zł. W pozostałym zakresie podtrzymał swoje stanowisko o niesłusznie naliczonych opłatach za monity listowe. (k. 172)

W piśmie procesowym złożonym w dniu 10.02.2014 r. powód wskazał, iż część opłat za monity została wycofana dla dobra relacji z pozwanym. Ponad to, powód podniósł, iż pozwany nigdy nie reklamował kwoty zadłużenia mimo, że był informowany o jego wysokości. (k. 175)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 27.07.2000 r. pozwany I. M. zawarł z powodem Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. Umowę o Kartę Kredytową C. o numerze produktu (...). Pozwany przez wiele lat korzystał z karty bez problemów aż do lutego 2013 r. kiedy to powód zaczął naliczać, zdaniem pozwanego bezpodstawnie, monity listowe. Wówczas pozwany przestał spłacać zadłużenie.

Pismem z dnia 21.03.2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 17.107,53 zł, w tym należność główna wynosząca 16.646,99 zł oraz odsetki skapitalizowane w wysokości 461,53 zł., w terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania do zapłaty.

Pozwany uznał powództwo częściowo, tj. w wysokości 7.224,99 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, tj. umowy o Kartę Kredytową C. wraz z Regulaminem Kart Kredytowych C. (k. 5-12), przedsądowe wezwanie do zapłaty (k.14), wyciągi z karty kredytowej (k. 52-167), pismo z dnia 28.12.2013 r. (k. 172), pismo z dnia 06.02.2014 r. (k. 175). , których autentyczność nie była kwestionowana przez stronę. Sąd ponadto ustalił stan faktyczny na podstawie faktów przyznanych w toku postępowania przez stronę pozwaną.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo podlegało uznaniu częściowo.

Na wstępie wskazać należy, iż pozwany I. M. w toku procesu uznał powództwo częściowo.

Uznanie powództwa jest czynnością procesową przewidzianą w art. 213 § 2 k.p.c.. Czynność ta wiąże Sąd, jeżeli nie jest sprzeczna z prawem, zasadami współżycia społecznego i nie zmierza do obejścia prawa. Ocena, czy zachodzi jedna z wymienionych przesłanek niedopuszczalności uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy.

Uznanie powództwa, jako odnoszące się zarówno do podstawy prawnej, jak i faktycznej zgłoszonego żądania, stanowi akt dyspozycyjny, lecz o ograniczonym znaczeniu, mianowicie podlega kontroli co do jego zgodności z obowiązującym stanem prawnym i obiektywnie istniejącym stanem faktycznym. Spełnienie tego wymogu kontroli powinno być poprzedzone wyjaśnieniem w niezbędnym zakresie elementów stanu faktycznego i właściwej w świetle przepisów prawa materialnego podstawy zgłoszonego i uznanego żądania. Dopiero wynik takich prawidłowo dokonanych

czynności pozwala na rozeznanie w okolicznościach sprawy w rozumieniu powołanego przepisu art. 213 § 2 k.p.c. i stanowi dostateczną podstawę do wyrażenia oceny co do znaczenia, jakie może odegrać akt uznania pozwu.

Bezsprzeczne jest, iż pozwany zawarł z Bankiem (...) w W. z siedzibą w W. umowę o Kartę Kredytową C.. Niewątpliwie zatem pomiędzy pozwanym a Bankiem (...) w W. z siedzibą w W. istniał stosunek zobowiązaniowy.

W toku postępowania pozwany podniósł, że nie kwestionuje roszczenia co do zasady, lecz jego wysokość. Zatem kwestią sporną w sprawie była wysokość należności jaka należała się powodowi.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie do art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Art. 232 k.p.c. stanowi, że strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar zaś udowodnienia faktów mających istotne dla rozstrzygnięcia sprawy znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

W toku procesu powód przedstawił umowę z dnia 27.07.2000 r., wezwanie do zapłaty z dnia 21.03.2013 r. oraz wyciągi z rachunku karty kredytowej pozwanego. Z analizy ww. dokumentów wynika, że są one nieczytelne i nie wiadomo dokładnie na jakiej podstawie zostały naliczone nowe opłaty, m.in. w postaci opłat za monity listowne, których z resztą pozwany nie otrzymywał. Powód nie przedstawił żadnych stosownych dowodów na to, że należy mu się należność. Nie wykazał dokładnie również co składa się na kwotę wynikająca z zobowiązania, a przez to także na kwotę żadaną pozwem. Sąd w postępowaniu cywilnym opiera się na zasadzie kontradyktoryjności. To do stron należy obowiązek ustalania stanu faktycznego i zbierania materiału dowodowego oraz wyjaśniania wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Sąd jest jedynie arbitrem do którego należy ocena materiału dowodowego i wydanie na jego podstawie wyroku. Strony muszą mieć więc świadomość, że w razie nie sprostania ciężarowi dowodu, to na nich spadają wszelkie negatywne konsekwencje, związane w szczególności z uznaniem lub oddaleniem powództwa.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie częściowe uznanie powództwa należy uznać za skuteczne albowiem z materiału dowodowego wynika, że częściowe uznanie powództwa nie jest sprzeczne z prawem i zasadami współżycia społecznego ani też nie ma na celu obejście prawa. Skoro zaś powód nie wykazał ponadto zasadności roszczenia i jego wysokości powództwo należało w pozostałym zakresie oddalić.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.